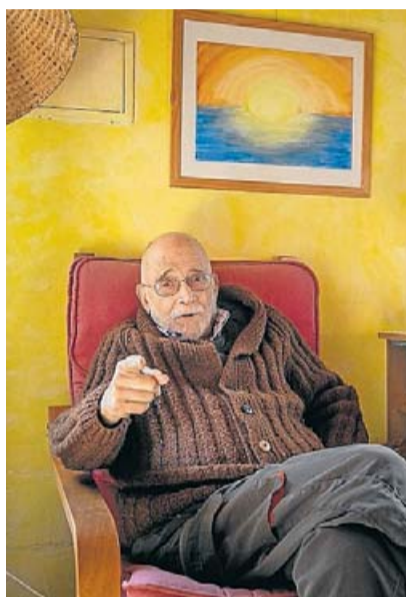

arallegim

ELS LLIBRES
I LES COSESIGNASI
ARAGAYEl món
d'Arcadi
Oliveres

Arcadi Oliveres és transparent. El seu univers ideològic gira al voltant de cinc conceptes: anticapitalisme, pacifisme, justícia social, desobediència i esperança. Els seus referents de jove van ser Xirinacs –professor seu als Escolapis–, Joan Gomis –president de Justícia i Pau durant vint-i-cinc anys– i Frederic Roda –fundador de la Universitat per la Pau–. A la Facultat d'Econòmiques va tenir de mestres Jordi Nadal, deixeble de Vicens Vives, el marxista Manuel Sacristán i el liberal Fabià Estapé. Potser no tothom sap que el pare d'Oliveres era un petit empresari: “La primera consciència anticapitalista em va néixer en el moment de ser empresari, quan vaig heretar l'empresa del meu pare”, que ja no anava bé i que ell va tancar. Defensor del cooperativisme i de la banca ètica, practica fa anys l'objecció fiscal contra la despesa militar i rebutja el consumisme depredador. És un profeta laic que ha combinat acció i pensament, i així es reflecteix al llibre *Paraules d'Arcadi* (Angle), escrit amb Mar Valldeoriola.

La seva tesi doctoral va ser sobre la desmilitarització. Creu que “la violència no arregla res i segurament ho empitjora tot”. No para de recordar que Espanya és un dels grans productors d'armes del món i que l'estat espanyol gasta en despesa militar 20.000 milions d'euros anuals (dades del 2020), uns 56 milions d'euros diaris. Entre el 1974 i el 1990 va ser copresident de Pax Christi

CRISTINA CALDERER

juntament amb Frederic Roda i Àngel Colom. Després presidiria, entre el 2001 i el 2014, Justícia i Pau.

Ha viscut en primera línia totes les grans mobilitzacions socials i democràtiques dels últims cinquanta anys, des de la Caputxinada del 1966 i la Marxa per la Llibertat del 1976 fins a la campanya contra l'entrada a l'OTAN (1985-86), la campanya pel 0,7% d'impostos per a ajudes al Tercer Món que va arribar al punt àlgid el 1994, l'altermondisme, la tancada d'immigrants a l'església del Pi (2001), el “No a la guerra” de l'Iraq que es va tancar amb la gran manifestació del 2003, els *indignats* del 15-M del 2011 –l'any en què va morir el seu fill Marcel– o l'inde-

pendentisme dins de Procés Constituent (somia una Catalunya sense exèrcit i amb bon veïnatge amb els pobles d'Espanya). No ha parat, doncs, de fer política, però sempre fora de les institucions i dels partits, des dels moviments socials, que és on creu que hi ha l'autèntica voluntat de canviar el món.

Un món que, tanmateix, lamenta que no ha canviat gaire, i que a les desigualtats del capitalisme hi suma ara el perill del populisme, que veu com una altra cara del feixisme. Creu que el racisme i la xenofòbia que alimenten aquest populisme tenen un component bàsic de rebuig a la pobresa (aporofòbia). Tot i no perdre l'esperança, sí que ha viscut el cansament de la militància. I no s'hauria imaginat mai tornar a veure presos polítics ni entén com la corrupta monarquia espanyola encara no ha caigut. Davant aquest cúmul d'injustícies recurrents, defensa la desobediència no violenta i cita un dels seus primers formuladors, el nord-americà Henry David Thoreau, a qui un dia algú li va preguntar per què era a la presó i ell li va respondre: “I tu, per què no hi ets?”

Sempre ha sospitat de l'Europa econòmica, entre altres coses perquè “allà on la democràcia és quasi inexistent és al món econòmic”. Recorda que ni el mercat és lliure ni el creixement és il·limitat, i descriu la borsa com un sistema especulatiu, amb l'ajuda inestimable dels paradisos fiscals. El decep una Europa tan poc solidària que tanca els ports als refugiats, i sobre la pandèmia creu que se n'hauria de treure la lliçó que és possible viure amb menys, i que sense sanitat i educació universals no hi ha futur.

De David Fernández a Itziar González, els arcadistes són una munió heterodoxa de lluitadors inconformistes, persones que, com Oliveres mateix, tenen una aversió instintiva al poder i al diner, i un deix de llibertaris utòpics: dels que creuen que és millor cooperar i compartir que competir, i convèncer que vèncer. ♦♦

ELS MÉS VENUTS

CATALÀ

FICCIÓ

[1] L'home que va viure...

GERARD QUINTANA

Columna
374 pàgines i 21,50 €

-1

[2] Hamnet

MAGGIE O'FARRELL

L'Altra
358 pàgines i 23,95 €

3/2

[3] Canto jo i la muntanya balla

IRENE SOLÀ / Anagrama

192 pàgines i 16,90 €

2/95

[4] Tàndem

MARIA BARBAL

Destino
180 pàgines i 18,90 €

1/5

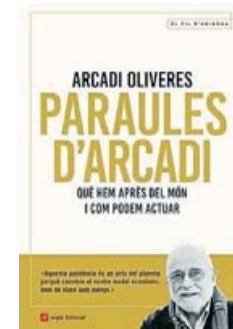
[5] Dilluns ens estimaran

NAJAT EL HACHMI

Edicions 62
270 pàgines i 20,90 €

5/4

NO-FICCIÓ

[1] Paraules d'Arcadi

ARCADI OLIVERES

Angle Editorial
200 pàgines i 17 €

1/5

[2] Les estructures elementals de la narrativa

A. SÁNCHEZ PIÑOL / La Campana

200 pàgines i 19,90 €

3/6

[3] La farmacèutica

CARLES PORTA

La Campana

312 pàgines i 17,90 €

-1

[4] Per què la independència va fracassar...

ADRIÀ ALSINA / Catarata

112 pàgines i 14 €

-2

[5] Intrigues i poder al vaticà

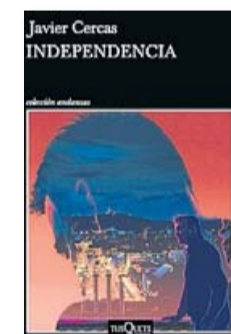
VICENÇ LOZANO / Pòrtic

464 pàgines i 19,50 €

7/3

CASTELLÀ

FICCIÓ

[1] Independencia

JAVIER CERCAS

Tusquets
400 pàgines i 21,90 €

-1

[2] El duque y yo

JULIA QUINN

Titania
320 pàgines i 14,25 €

4/8

[3] Yoga

EMMANUEL CARRÈRE

Anagrama
336 pàgines i 20,90 €

2/3

[4] Delparaiso

JUAN DEL VAL

Espasa
320 pàgines i 19,90 €

8/9

[5] Hamnet

MAGGIE O'FARRELL

Libros del Asteroide
342 pàgines i 23,95 €

1/2

NO-FICCIÓ

[1] El infinito en un junco

IRENE VALLEJO

Siruela
448 pàgines i 24,95 €

1/65

[2] Dime qué comes y te diré qué bacterias tienes

BLANCA GARCÍA OREA / Grijalbo

272 pàgines i 18,90 €

5/22

[3] En tierra de Dionisio

MARÍA BELMONTE

Acantilado

216 pàgines i 16 €

2/2

[4] La pandemia del capitalismo

JOAN COSCUBIELLA / Península

376 pàgines i 18,90 €

-2

[5] 50 palos

PAU DONÉS

Planeta
352 pàgines i 18,90 €

3/120

Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura
Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

UN TAST
DE CATALÀALBERT PLA
NUALARTAterrar un projecte no
vol dir materialitzar-lo

El món de l'empresa i les escoles de direcció –creient-se molt cosmopolita i sent, en realitat, bastant provincià– actua com una greu amenaça per a la genuïtat i l'autonomia de totes les llengües que no siguin l'anglès. Ho hem vist en les recents eleccions del Barça, en què els futurs càrrecs eren anunciats pels candidats –al marge del seu grau de sobiranisme– en format anglosaxó. I és que si algú pot ser CEO o *manager* d'alguna cosa, ¿s'ha de conformar sent coses tan *pageses* com director, encarregat o gerent? Però al costat dels anglicismes flagrants n'hi ha d'altres de més subtils que, disfressats de mot català, fan tant mal o més.

D'un temps ençà sentim com els departaments de *business* i *management* diuen que volen aterrar projectes, objectius o idees com si s'hagués

fet tota la vida. Ja està bé que vulguin tocar de peus a terra, però ¿ho poden fer sense destrossar la llengua? Diguem d'entrada que aquestes *innovacions* solen fer sempre el mateix camí: de l'anglès al castellà –sovint via EUA-Hispanoamèrica– i del castellà al català. Partim d'un bastant informal *to land* que tant pot voler dir aconseguir una bona feina (*He landed a job with a law firm*) com marcar un penal (*He landed a penalty in the second half*). I ha sigut només qüestió de temps que els podcasts

QUI POT SER CEO O 'MANAGER' D'ALGUNA COSA ¿COM VOLEU QUE ES CONFORMI SENT DIRECTOR O GERENT?

per a emprenedors diguin què has de fer “*para aterrizar tus proyectos*”.

No cal dir que en cap diccionari castellà hi trobo aquesta accepció d'*aterrar*, un verb que, igual que *aterrar*, ens permet prendre terra (suauement) en tots els cossos celestes (no cal *allunar* ni *amartar*). Però és que, a més, *aterrar* ja té un ús transitiu que no tenen *to land* o *aterrar* i que difícilment pot conviure amb l'*innovador*, perquè vol dir just el contrari. En català genuí “aterrar un projecte” seria enfonsar-lo, per paral·lelisme amb “aterrar un edifici” (tirar-lo a terra). ¿Ens cal la nova accepció d'*aterrar*? No, no ens cal, perquè ja tenim verbs que volen dir el mateix, com ara *materialitzar*, que segons el DIEC2 significa, entre altres coses, “donar efectivitat i concreció (a una idea, un projecte, etc.)”. ♦♦